

razložili po naravni poti. Čudeže zunaj naravnih zakonov so zavrgli kot nemogoče, in ustrezna svetopisemska poročila so tako lahkomišelnost odpravili kot neresnična.

Dogodkov Svetega pisma nočemo in v večini primerov ne moremo razumeti v okviru naravnih zakonov. Bog deluje suvereno. On je zakonodajalec naravnih zakonov, zato jim On sam ni podvržen. V svojem delovanju ni omejen, kajti „**Bogu ni nič nemogoče**“ (Luka 1,37). Njegova volja se zgodi.

Stvarjenje samo, kakor je opisano pri 1. Mojzesu 1, je prvi čudež, o katerem Biblija poroča. Bog ustvarja v svojem šestdnevnem delu po svojih idejah in po svojem načrtu čudovit kozmos in vse življenje na zemlji.

Učlovečenje Božjega Sina je izreden čudež in Božja skrivnost: Devica Marija je postala noseča po Svetem Duhu. Jezus je tako prišel na naš svet in je obenem Božji Sin in Sin človekov. Po svoji smrti na križu je On poravnal našo krivdo in je tako postal porok za večno življenje.

Jezusovo vstajenje je nadaljnji zelo izrazit dogodek, ki ga ni mogoče razložiti z naravnimi zakoni. Vsaka zasnova, da bi ga skušali biološko ali medicinsko razložiti, zgreši bistvo. Vstajenje je in ostane posebno delovanje Boga in se je dogodilo zunaj območja naravnih zakonov.

Zakaj je Jezus storil čudeže?

Jezusovi čudeži so neločljivo povezani z njegovim oznanilom. Z neba ni prišel s potnim listom s pripombo „Božji Sin“, ampak se je izkazal po pooblastilu v govoru in dejanju kot Božji poslanec. Njegovo avtoriteto kot stvarnika, odrešenika in večnega kralja podčrtajo spremljajoči ga čudeži

in znamenja. Ti so integralna sestavina njegovega poslanstva in nauka.

Po vsem navedenem lahko čudeže, ki jih je storil Bog, še bolj natančno zajamemo in jih lahko z **D3** takole opredelimo:

D3: Čudeži so občudovanja vredna in izredna dejanja in dogodki, ki jih stori Bog ali njegov Sin Jezus Kristus, pri čemer potekajo dogodki pogosto zunaj delovanja naravnih zakonov.

Drugače kakor pri delovanju demonov služijo čudeži Boga

- Njegovemu poveljevanju [npr. stvarjenje (Psalm 19,2), ozdravitev sleporojenega (Janez 9,3b)]
- kot pomoč za ljudi [npr. skala v puščavi daje vodo (2. Mojzes 17,1-6), krokarji oskrbujejo lačnega Elijo (1. Kralji 17,6)]
- kot krepitev vere [npr. vino na kanaanski poroki (Janez 2,11b)]
- ali kot rešitev iz stiske [npr. pomiritev viharja (Marko 4,39)].

Čudež verovanja

K največjim čudežem v današnjem času sodi, če ljudje sledijo Jezusovemu klicu in tako najdejo večno življenje. Pri tem ni treba razveljaviti naravnih zakonov, ampak je treba staro mišljenje zamenjati z novim. Apostolska dela 16,23-34 ob primeru ječarja opisujejo to spremembo od oddaljenosti od Boga do vere. Na vprašanje „**Kaj naj**

storim, da se rešim“ mu Pavel in Silas porečeta: „**Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša.**“

Zakaj Pavel ne reče „Veruj v Boga!“? Na to bi ječar gotovo odvrnil: „Bogov imamo tukaj v Grčiji dovolj – Zeusa, Kronosa in Reo, Pozejdona, Hadesa, Apolona, Artemido in Hermesa.“

Toda Pavel imenuje Jezusa, križanega in vstalega. Samo v njem je odrešenje in večno življenje. Na ječarjevo vprašanje o rešitvi je bil mogoč zgolj en odgovor – tedaj kakor danes se ta glasi: »Jezus!« To je ta mož razumel in je sprejel Jezusa kot svojega osebnega Odrešenika.

Vredno je omeniti, kako dolgo je ta mož potreboval, da se je odločil. Ob polnoči je prvič slišal o poti do odrešenja. Gotovo sta Pavel in Silas z njim še bolj obširno govorila, a – celo če predpostavimo nekaj ur, se je to vendar zgodilo znotraj enega dne. To je lahko vzpodbudno za marsikaterega bralca, ki danes šele prvič sliši evangelij. Ni treba šele slišati 23 ali 168 pridig, da se lahko spreobrneš. Moč evangelija takoj učinkuje. Pri „čudežu verovanja“ ni treba šele premagati naravnih zakonov. So pa skoraj vedno zelo težko premagljivi zidovi naše volje, ki jih je treba preskočiti:

- zidovi lastnega zadržega mišljenja
- zidovi ponosa in samopravičnosti
- zidovi otrdelega srca.

Učinek pri tistem, ki začne verovati, presega vse to, kar človek lahko dojame in si lahko predstavlja. Od svoje poti izgubljenosti prispe na pot odreše-

nosti in je od tega dne državljan nebes: „Naša domovina pa je v nebesih.“ (Filipljanom 3,20). Pri tem vidimo: da začnemo verovati v Jezusa Kristusa oz. da se spreobrnemo, to je največje, kar se nam v tem našem življenju lahko zgodi. Odločite se še danes za življenje z Jezusom Kristusom! Z naslednjo molitvijo lahko odrešujoče začnete verovati in si rezervirate prostor v nebesih:

„Gospod Jezus Kristus, tudi jaz bi rad nekoč dosegel nebeško kraljestvo. Očisti me vsega ponosa in siceršnih grehov mojega življenja. Verujem v to, da si Ti Bog in da si za nas ljudi prišel v mesu na to zemljo. Verujem, da si zame umrl in vstal. Ti si moj odrešenik. Tebi se zaupam in Te zdaj sprejem v svoje življenje. Prosim Te, pridi v moje srce, postani Gospodar mojega življenja in me varno vodi do cilja. Amen!“

Direktor in profesor v pokoju dr.-inž. Werner Gitt

Izročil/a:

Naslov izvirnika: Wunder der Bibel
Avtorjeva spletna stran: www.wernergitt.de
Prevod iz nemščine: Tim Oliver Wüster
Grafično oblikovanje in layout: Manfred Röseler

Izdajatelj in copyright ©: DIE BRUDERHAND e.V.
Am Hofe 2, D-29342 Wienhausen, Telefon: 05149/ 98 91-0, Fax: -19
E-Mail: bruderhand@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 126-28: Slowenisch / Slovenian, 1st edition 2011

Čudeži Svetega pisma

Je mogoče razložiti čudeže Svetega pisma s pomočjo naravnih zakonov?

Werner Gitt

Čudeži Svetega pisma

Zdi se nam, da so čudeži v našem od znanosti zaznamovanem času na prvi pogled nerealni. Posebej še druga polovica preteklega stoletja nam je prinesla revolucionarna spoznanja in uspehe v znanosti in tehniki:

- Leta 1938 je nemški izumitelj Konrad Zuse (1910-1995) sestavljal prvi računalnik na svetu, ki ga je upravljal program.
- 3. decembra 1967 je južnoafriški zdravnik Christiaan Barnard (1922-2001) prvič uspešno presadil človeško srce.
- 21. julija 1969 je človek prvič stopil na luno. Astronavt Neil Armstrong nam je s tega zemeljskega satelita poln ponosa zaklical stavek: „Majhen korak za posameznega človeka, a veliki korak za človeštvo.“
- Škotski embriolog Ian Wilmut je leta 1996 kloniral ovco Dolly.

Teh nekaj primerov lahko vzbuja vtis, kakor da človeku skoraj ne bi bile več postavljene meje. Pri vsej zaverovanosti v znanost ima mnogo sodobnikov težave z Biblijo. Ugovarjajo, češ da je v „knjigi vseh knjig“ zapisanih mnogo nerazumljivih stvari, kakor recimo:

- rojstvo po devici
- vstajenje mrtvih
- slepci spet vidijo, hromi lahko nenadoma hodijo
- soncu je zaukazano: „Sonce, ustavi se!“

Soočeni smo s pojavom svetopisemskih čudežev in se vprašujemo, ali so še primerni za sodobnega

človeka 21. stoletja. V prvem koraku bomo najprej odgovorili z začasno definicijo D1 za čudeže:

D1: Občudujemo čudež, ker se nepričakovano in nepreračunljivo pojavi in nasprotuje našemu normalnemu opazovanju.

Če so čudeži nepričakovani, kaj je potem tisto, kar pričakujemo?

To vprašanje nam pomaga, da povlečemo ločnico med čudeži (nepričakovanim) in nečudeži (pričakovanim). Vsi dogodki v našem svetu potekajo v okviru trdnih zakonitosti. Ta nespremenljiva dogajanja imenujemo naravne zakone. Po vsem, kar vemo, so naravni zakoni stalni – od njihove uvedbe pri stvarjenju naprej so nespremenljivi. Dajo nam široko prostost za različne tehnične iznajdbe, izključujejo pa mnoge pojave, ki si jih zgolj domišljamo, kot neuresničljive.

Čuditi se nad naravnimi zakoni

Ali se lahko še zadosti čudimo nad učinkovitostjo naravnih zakonov? Ogromno lahko zmorejo! Ko sem bil pred kratkim v hamburškem pristanišču, sem opazoval, kako se je ladja počasi zibala na pristaniški vodi. O tem premišljujoč sem se spomnil naravnega zakona, ki ga je spoznal že Arhimed (285-212 pr.Kr.): „**Plavajoče telo spodrine točno toliko tekočine, v kateri plava, kolikor samo tehta.**“

Ali se pravzaprav zavedamo, kako čudovito dogajanje to je? Če recimo podga-

na priteče na krov, se ladja temu takoj odzove in se točno za toliko potopi v pristaniško vodo, da dodatno spodrivana količina vode ustreza teži podgane. Če bi hoteli izračunati mero nove potopne globine, nam to niti ne bi bilo mogoče. Ne poznamo točne oblike ladje, na nekaterih mestih se je barva odluščila, morda pa štrli del vijaka iz vode. Vse te poglede pa je treba točno zajeti, ker so del izračuna. V resnici se to zgodi v trenutku in to zelo točno. Kdo zaukaže vodnim molekulam, naj se umaknejo, da se lahko ladja potopi globlje, kar natanko ustreza teži podgane?

Naravni zakon ne velja zgolj za ladjo v hamburškem pristanišču, ampak tudi za vse ladje sveta. Velja za otroško račko v banji, a tudi za pravo raco na jezeru ali reki. Nihče ne bi mogel na podlagi neizračunljive oblike in strukture peresa izračunati točne potopne globine race. Kdo skrbi za to, da so dane osnove za tak naravni zakon, ki ga je mogoče tako lahko formulirati, s tako kompliciranimi posledicami, znova izračunati, da je lahko ob vsakem času in na vsakem mestu izpolnjen? Vendar mora biti nekdo tu, ki to izračunava in to potem vse izvaja s takimi rezultati!

Kdo skrbi za upoštevanje naravnih zakonov?

Dejansko nekdo obstaja, ki skrbi za upoštevanje naravnih zakonov. O njem beremo v Pismu Kološanom 1,17: „**V njem je utemeljeno vse.**“ Ta vzdrževalec sveta je tudi ta, po katerem so ustvarjene vse stvari: „**Kajti v njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari, ... vse je bilo ustvarjeno po njem in zanj**“ (Kološanom 1,16). Ta nekdo, ki je stvarnik vseh stvari, je tudi njihov vzdrževalec; to je gospod Jezus Kristus! Lahko bi rekli tudi takole: Jezus

ima nadvlado nad vsemi stvarmi od mikrokozmosa do makrokozmosa.

Stvarjenje samo je dogodek, ki ni potekal s pomočjo naravnih zakonov. Tukaj je stvarnik vse ustvaril na podlagi svojega pooblastila, svoje besede, svoje moči in svoje modrosti. Zato ni potreboval naravnih zakonov. Naravni zakoni potemtakem niso vzrok, ampak šele nasledek stvarjenja. Po dovršenem stvarjenju vsi naravni zakoni „delujejo“, tako da zdaj vsi postopki potekajo po teh zakonih. Jezus je porok za to, da so vedno in povsod upoštevani. Zato ne potrebuje niti računalnika niti drugih pripomočkov. Njegova vsemogočna beseda zadostuje. V Pismu Hebrejcem v 1. poglavju, 3. vrstici je zato o njem napisano: „**Z besedo svoje moči nosi vse.**“ To Jezusovo delovanje v smislu vzdrževanja se z znanstvenega vidika izraža po naravnih zakonih. V svoji celoti ti naravni zakoni tvorijo trden okvir, znotraj katerega potekajo vsi dogodki tega sveta.

Kje je tu še prostor za čudeže?

V praksi naravni zakoni delujejo kot „vrhovno sodišče“, ki odloča, ali je kak potek v današnjem svetu dovoljen ali ne. Večina kompleksnih pojavov v našem stvarstvu (npr. način delovanja možganov, embrionalni razvoj) je za nas ljudi neposnemljiva in „čudežna“, vendar pri tem ni kršen noben naravni zakon. Ker se pojavljajo pričakovano, tudi najbolj kompleksnih in nerazumljivih stvari našega sveta ne štejemo med čudeže. Po teh razmislekih lahko v nasprotju z D1 zapišemo bolj natančno definicijo čudežev D2:

D2: Čudeži so takšni dogodki v prostoru in času, ki potekajo zunaj okvira naših naravnih zakonov.

Ljudje ne moremo storiti ničesar, da bi razveljavili naravne zakone. Čudežev torej ne moremo narediti ljudje. Biblija nam pripoveduje o številnih položajih, v katerih je Bog ali Jezus storil čudeže, kakor npr.:

- Prehod ljudstva Izrael skozi Rdeče morje (2. Mojzes 14,16-22)
- Dolgi dan pri Jozuetu (Jozua 10,12-14)
- Pomiritev viharja (Marko 4,35-31)
- Jezus hodi po morju (Janez 6,16-21)
- Ozdravitev sleporojenega (Janez 9,1-7)
- Razdeljevanje hrane 5000 možem (Janez 6,1-15)
- Obuditev Lazarja (Janez 11,32-45)

Opozorilo: Če ljudje vendarle zmorejo stvari, ki so zunaj okvira naravnih zakonov, potem delujejo v imenu drugih moči. Ali so to Jezusovi učenci, ki so pooblašeni od svojega Gospoda [npr. Peter hodi po vodi (Matej 14,29), Peter v Jezusovem imenu ozdravi hrome pred tempeljskim vhodom (Apd 3,1-9)], ali pa so to čarovniki in guruji, ki jih vodijo demonske moči [(npr. čarovniki egipčanskega faraona (2. Mojzes 7,11-12)].

Ali je v Bibliji izpričane čudeže mogoče razložiti z naravnimi zakoni?

Bog lahko deluje v okviru naravnih zakonov, večinoma pa se to dogaja zunaj teh. Jakob 5,17-18 poroča o Eliju, da je njegova molitev tri leta in pol zadrževala dež in da je po nadaljnji molitvi nenadoma deževalo. Bog je deloval in pustil, da se uresniči njegova volja. Kljub temu noben vremenoslovec s svojega vidika ne bi trdil, da je tu bil kršen kak naravni zakon.

V času razsvetljenstva so prečesali vsa svetopisemska besedila, da bi dogodke, o katerih so poročali,